

Městské divadlo Brno

 DOKOŘÁN

LEDEN
2023
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

známe to všichni: nový rok, nová očekávání! Spousta předsevzetí, cílů a přání. Přání... Možná jsem už o tom někdy psal. Je tomu už docela hodně let, co jsem se své ženy zeptal na to, jestli je ochotná mi říct, co si přeje, když vidí padat hvězdu. A má žena správně usoudila, že se jedná o tak důvěrné sdělení, že by bylo vhodné, aby s tím začal ten, koho to zajímá, a tak mi řekla: „Nejdřív ty.“ Svěřil jsem se jí tedy s tím, co si v takové situaci přeju já. Dokonce jsem se přiznal k jisté nenasytosti, když jsem uvedl, že mám obvykle hned tři přání, která jsou vždycky stejná a týkají se mé práce, mého života a života naší dcery. Má žena mi na oplátku řekla, co si přává ona, a já jsem se hluboce zastyděl. Mívá totiž vždy jen jedno jediné přání a to je, aby byl na světě mír.

Vzpomněl jsem si na tuto historku, když jsem se v improvizovaném studiu Českého rozhlasu Brno v jedné z tramvají-šalin na náměstí Svobody setkal s Alenkou Antalovou, Zdeňkem Junákem a Petrem Gazdíkem u adventního vyprávění o našem divadle. Bylo to v sobotu podvečer, kolem panovala předvánoční nálada a na náměstí mezi stánky bylo tolik lidí, že se nedalo projít z místa na místo, aniž bychom se co chvíli nemuseli skrz sebe prodírat.

Paní redaktorka Jana Kobylinská nám kladla vlídné otázky, povídání to bylo milé a vtipné zároveň, proložené písněmi z repertoáru našeho divadla. A na konec dvouhodinového rozhovoru nás požádala, abychom každý z nás popřáli posluchačům, každý dle svého uvážení, něco do nového roku. Zdeněk Junák musel v průběhu pořadu trochu dříve odejít, a tak to zůstalo na nás třech. My s Petrem jsme zdvořile a obecně popřáli všechno dobré, ale kdo mě vážně zaskočil, byla Alenka Antalová. Řekla, že

má jen jedno jediné přání a to je, aby byl na světě mír. Déjà vu, pomyslel jsem si hned, ale pak jsem se musel k této shodě mnohokrát vracet a dumat nad tím, proč jsou ženy-matky takto striktní a proč se nestydí vyjádřit své životní přání - svůj životní postoj tak prostě a zásadně bez jakýchkoliv myšlenkových ornamentů.

Samozřejmě, že mě hned napadá, že žena jako skutečná nositelka života nemůže přemýšlet a jednat jinak, a přemýšlím tak o budoucím světě, o světě, který nám snad přinese tento nový rok, v němž by ženy měly možnost zažít svou odvěkou vizi života v míru.

Často jsem uvažoval o tom, co vedlo Johanna Wolfganga von Goetha k tomu, aby celé to své velkolepé a geniální dílo *Faust* uzavřel těmito úplně posledními verši:

Příměrem pouhým je
pozemské dění;
co pomíjivé – zde
v skutek se mění;
co popsat není lze,
jsoucnem tu již;
za věčným ženstvím jsme
neseni výš.

(Překlad: Otokar Fischer)

Vím, že existuje celá řada různých výkladů, ale mně se v kontextu s mým „déjà vu zážitkem“ do mysli velmi intenzivně vkrádá představa laskavého světa existujícího v míru tak, jak si to přeji právě ženy.

Na shledanou se s vámi v novém roce (doufejme, že v roce míru) v našich divadelních sálech těší za všechny své kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

Na začátku prosince se u nás konala valná hromada Asociace profesionálních divadel, které se zúčastnila i primátorka Markéta Vaňková, ministr kultury Martin Baxa a ředitel Národního divadla Jan Burian.

Stalo se...

Také u nás chodil Mikuláš.

Před premiérou komedie Sám na dva šefy proběhla tisková konference.

Vskutku speciálního hosta měl u klavíru Zdeněk Merta. V listopadu jste mohli v našem divadle potkat Kamila Strihavku.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

Soutěž se židlí Jana Skácela

Také v novém roce budeme pokračovat se soutěží na našem Facebooku. V minulém čísle jste správně poznali, že na fotce byla Radka Coufalová. Poznáte i tentokrát, kdo usedl na Skácelovu židli v našem Klubu? **Sledujte nás a tentokrát můžete vyhrát vy!**

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

A close-up portrait of Jiří Mach, a man with a beard and mustache, looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a dark t-shirt.

Jiří Mach

Divadlo si chce už jen užívat

Hned zkraje rozhovoru si Jirka přál, že by ho chtěl pojmut neformálně, protože, jak následně zaznělo, má rád legraci a rád se baví. Současně zapochyboval, jestli vůbec bude mít o čem mluvit. Vzhledem k počtu rolí, které má herec Jiří Mach v současné době na repertoáru, je jasné, že témat k hovoru byl dostatek. Neformální podobu rozhovoru se snad také podařilo udržet a že ani o legraci nouze nebyla, se můžete přesvědčit sami. Věřím, že se u něj zasmějete minimálně tolikrát jako Jirka. Ještě před začátkem rozhovoru nám oběma „pípl“ e-mail s lednovým programem, jehož významnou část tvoří nový rodinný muzikál *Matilda*, a tak bylo první velké téma nasnadě.

Když ses našel na křestním listu u *Matildy*, s jakým očekáváním jsi šel na první zkoušku? Znal jsi film nebo přímo slavnou dětskou knížku od Roalda Dahla?

Film jsem znal, knížku ne a viděl jsem muzikál. Ale když se bavíme o Roaldu Dahlovi, než jsem šel sem, hlídal jsem malého Marečka, protože Radka šla s druhým malým k zubařce, a díval jsem se s ním na *Karlíka a továrnu na čokoládu* – to je taky Roald Dahl, to mám rád. A když jsem se viděl v obsazení... taková komplikace na konci kariéry. *(smích)*
Až tak?

No ne, to je takový humor. Ale překvapilo mě to.

V jakém smyslu?

No, já jsem nikdy nehrál ženskou roli, takže vlastně je to parádní, fakt se těším.

Můžeš trochu přiblížit, jak probíhá zkoušení? (rozhovor vznikl v první polovině listopadu, pozn. aut.)

Zatím se snažíme jít po smyslu, hlavně čteme scénář, ještě neprobíhají interakce na jevišti. Za tři čtyři dny budeme aranžovat. A máme korepetice – hudba je super, fakt je to dobré. No a je tam strašně moc dětí... *(smích)*

Tušíla jsem, že poznámka o dětech padne – konkrétně v company u *Matildy* je jich totiž zhruba třicet. Jak se ti s nimi spolupracuje?

Hraju zlou ředitelku, takže perfektně, budou mě poslouchat. *(smích)*

Ano, Ředitelka Trunchbullová má poněkud svérázný názor na děti a na jejich výchovu i zacházení s nimi...

Má to naprosto v pořádku. *(smích)* Ale ne, děti to mají těžké, mají svých starostí dost, je strašně moc věcí, které se musí naučit, takže jim budeme spíš k ruce. Budeme se snažit s Milanem Němcem *(druhá alternace role Ředitelky Trunchbullové, pozn. aut.)* být správní kolegové... ať nám to moc nekáží. *(smích)*
A co tvoji synové, žádný z nich zatím neprojevil zájem, že by si chtěl divadlo vyzkoušet?

Jiříček nejdřív, že jo, tak jsme mu řekli, ať jde na konkurz. A dva dny před ním zase řekl, že nikam nepůjde. Tak říkám, já ho nutit

nebudu. A jsem asi i rád. Bylo by to možná hezké, ale už takhle je všechno organizačně dost komplikace.

Tomu rozumím. S dětmi máš každopádně bohaté zkušenosti nejen v osobní rovině, ale i pracovní, třeba z muzikálů *Let snů LILI*, *Sněhurka a já* nebo *BIG* – je tentokrát *Matilda* něčím specifická?

No... jak se děcka nepouští k nám do kuřárny, tak myslím, že budu hodně zavřený v kuřárně během zkoušení. *(smích)*

Takže myslíš, že mají víc prostoru než vy dospěláci? Je to spíš o nich?

Myslím, že je to hodně o Milanu Němcovi. On má vše podchycené, už dělal Macechu ve *Sněhurce*, tak já to pak zkopíruju a počkám na kostým. *(smích)* ... Tyjo, tohle je fakt super! *(Jirka se právě nadšeně začal houpat na křesle, které obdivoval už při příchodu do kanceláře, pozn. aut.)* Promiň, já mám dneska rozvernou náladu. *(smích)*

Ano, vidím tvoji dětskou radost, zkoušení na tebe má zřejmě velký vliv. Navíc už předtím jsi hrál v mnoha pohádkách. Ve zmíněné *LILI* jsi byl Netopýrus, ve *Sněhurce* dokonce kouzelné Zrcadlo, tedy čistě pohádkové postavy z říše fantazie, kdežto v *BIGu* jsi se na vše díval z cynického dospěláckého pohledu úředníčka v hračkářství Paula Seymoura...

...jo, takového idiota.

Která z těch pozic je ti bližší, co se ti hraje líp?

Idiot se hraje vždycky nejlíp. Je nejbliž k mé povaze, takže v pohodě, to je moje. *(smích)*

A už víš, jak pojmeš právě Trunchbullovou? Bude se v tvém podání jednat o teoreticky reálnou ředitelku nebo spíš o fantaskní postavku a karikaturu?

Bude zlá. Opravdu hodně zlá. Prostě ztělesněné bezpráví.

Výborně, srdečně zveme všechny děti. Z tvých odpovědí se mi zdá, že všechno zvládáš levou zadní, tak jakápak komplikace konce kariéry?

To se tak říká. Ale když jsem viděl muzikál v Londýně, říkal jsem si, že je to super příležitost pro herce, jakože pro chlapa, se v takové roli vyblbnout. Ale zase je tam strašně

O statečném kováři, režie Igor Ondříček

moc těžkého na zpívání i na techniku – trefování se do hudby, mluvení... Má to svoje stinné stránky: všechno splnit, a ještě si to užít. To je můj úkol – hlavně si to užít. Já už chci divadlo dělat jenom tak. Často jsem se stresoval a vycházel někomu vstříc, pořád splňoval připomínky s pocitem, že bych měl mít strach udělat chybu. Ale to člověka akorát omezuje, to už nechci, už jsem na to starý. **Zůstaňme ještě chvíli u pohádek – nejen co do žánru pro tebe pohádkovou rolí určitě musel být i Krajánek v muzikálové pohádce *O statečném kováři*. Dalo by se říct, že je tvým velkým návratem k folkloru v poslední době nebo aktivně vystupuješ ještě někde jinde?**

Ne. Mám kamarády z folkloru rád, ale nemám čas, na nic. Už jenom žiju z minulosti. *(smích)*

V souvislosti s *Kovářem* mě napadá ještě jedna zajímavost – nejen v jeho případě,

ale i inscenace *Noc na Karlštejně*, *Lakomec*, *Zamilovaný Shakespeare* nebo *Cyrano z Bergeracu* se střídavě hrají venku pod otevřeným nebem na Biskupském dvoře i vevnitř v kamenném divadle – vzhledem k uvedenému nemalému výčtu možná můžeš srovnávat a vystihnout, kde se ti konkrétní role hraje lépe a proč?

Když se hraje ve městě, musíš přes něj potom projít. A po cestě domů z Biskupáku je Krčma, Stopkova, Lokál, Leč... Návraty z Biskupáku jsou strašně náročné. Takže líp se hraje venku. *(smích)*

To znamená, že jsi v této oblasti postoupil dál, už nepreferuješ jenom víno...?

Žena, protože má ráda pivo, mě ho naučila pít. A myslím, že jsem i předčil svého učitele. Jak stárnu, už nejsem vybíravý. *(smích)* Ale jinak mám strašně moc práce, což je fajn, že se aspoň krotím. Nebo krotím – já se rád bavím, to je o mně asi známo, tak se musím krotit, abych byl profesionál.

Ano, obzvlášť tuto sezónu máš zatím nabitou a skvěle rozjetou. Hned v září jsi ji úspěšně odstartoval historickým muzikálem *Devět křížů* v roli nevyzpytatelného hajného Kudly, jehož dějová linka prochází největším vývojem, od začátku až do konce si divák nemůže být jistý, jak se zachová. Jak bys ho charakterizoval svými slovy? Jak ho vnímáš a chápeš?

Jak jsi řekla – nevyzpytatelný. Veterán, který se vrátil z války domů a už není schopen fungovat v normálním světě, protože zažil tak strašné věci, že je vlastně pro něj násilí natolik normální, že je trochu i vyhledává, aby se dostal z letargie a zažil nějaké vzrušení, protože vnitřně už není jinak ničeho schopen poté, co viděl, jak mu kamarádi umřeli. Z násilí se pro něho stala norma, je na něj zvyklý, otupěl. Já jsem si jeho chování obhájil tak, že vše dělá proto, aby cítil, že žije. Jinak je jen chodící maso, mrtvola. Proto to dělá, kvůli vzrušení. Myslím, že žádný člověk není zlý proto, že je zlý, ale že něco zažil. A kvůli tomu reaguje tak, jak reaguje. **Podobně rozporuplná postava je, alespoň podle mě, sice z jiného úhlu pohledu a v jiném slova smyslu, i Vronskij v *Anně***

Anna Karenina, režie Petr Gazdík

***Karenině*. Zradí Kitty, když svede Annu, kterou má sice rád, ale pomoci jí nakonec stejně nedokáže... Vnímáš ho taky tak?**

Rozporuplná postava? To si nemyslím. Takhle jsem o nich nikdy nepřemýšlel, že by je něco spojovalo. Vronskij není zlý, nechce ubližovat. Kudla vše dělá s jasným úmyslem, proto, aby žil. Kdežto v *Karenině* je to, myslím, úplně jinak. Kvůli bigotní společnosti, jejím pravidlům a všem okolnostem to jinak nejde. On je zahnaný do kouta stejně jako ona. Anna pak svoje neštěstí řeší přes alkohol a morfium, takže jemu se pak to, co měl nejradši, začíná hnusit. A je to trochu i jeho chyba. Takový je život – jaké rozhodnutí uděláš, tak pak žiješ. Takže možná ano, i on v sobě nějakou temnotu má, taky ho zničí a skončí špatně.

Jak se ti na jevišti lépe vyjadřují a předávají takovéto „velké“ emoce – v muzikálu zpěvem nebo slovy v činohře?

Eliška/Rejčka, režie Igor Ondříček

To je jedno, je to stejná věc, jen jiný prostředek. Když jsem špatný herec, nikdo mi neuvěří, a když jsem špatný zpěvák, nedá se to poslouchat. Musí tam být vždycky všechno. Nevím, jestli já to dělám. Doufám nebo alespoň se snažím.

A když odhlédneme od divadla, co je u tebe nového v oblasti tenisu nebo cyklistiky?

Dobrá, zlepšuju se. Venku jsem toho tolik nenajezdil, spíš jsem hrál tenis, ale chodím sem do divadla na rotap, kde si pustím Netflix, aby mi to víc uteklo, anebo se učím texty nebo písničky – korepetuju na kole. Mohl bych tam dneska nebo zítra zajít.

Jsi skutečně v jednom kole. O to víc děkuji za rozhovor.

Text: Kateřina Vižďová

Premiéra 17. prosince na Činoherní scéně

Richard Bean

SÁM NA DVA ŠÉFY

podle hry Carla Goldoniho Sluha dvou pánů
režie Stanislav Slovák

Představujeme naše Matildy

Maruška

Karolinka

Anička

Když se u nás začal připravovat muzikál *Matilda*, měli jsme před sebou jeden nelehký úkol: najít holčičku, která se zvládne poprat s hlavní rolí, zvládne ji zahrát, zazpívat i zatancovat. Nám se podařil nevídaný majstrštyk a tyto holčičky jsme našli hnedle tři – Marii Juráčkovou, Annu Bergerovou a Karolinu Kabele. Skvělé, talentované a nadmíru muzikálově vybavené (dnes už bezpochyby) herečky jsem pozval k rozhovoru, který byl neuvěřitelně zábavný, bezprostřední, energický, plný smíchu, vzájemného poslušování a na chvíli mě přenesl zpět do dětských let. A pokud si chcete následující rozhovor užít tak jako my, dejte si pizzu a colu, pohodlně se usadte a hezky se bavte...

Jaká první věta z *Matildy* vás napadne?

Maruška: Jsem HOLKA!

Karolinka: Jo, to určitě. A ještě to, jak Matilda počítá.

Maruška: No, já neumím velký násobky, tak to mě nenapadlo. Já umím jen do dvaceti ☺ To je v první scéně, když jdeme do školy.

A jaká je tedy Matilda? Jste si v něčem podobné?

Karolinka: Dobrá. A hlavně chytrá. A jestli jsme si podobné? No, tak s tou velikostí mozku jsme třeba úplně na opačné straně ☺

Maruška: A taky je divná ☺ Ale ne divná jako divná, ale má zvláštní schopnosti. A co s ní mám stejné, tak asi to, že umím být někdy drsná ☺

Anička: A je férová a pravdomluvná. A taky dost schopná, to si myslím, že jsem i já. I když

je pravda, že třeba občas někdy zalžu, ☺ ale málo. A taky má ráda školu, tak v tom jsme asi trochu jiné ☺

Aničku i Marušku už naši diváci znají z různých představení jako například *Ráj*, *Jane Eyrová*, *Sněhurka* a já a spousty dalších, ale Karolinku asi moc znát nebudou. Tak holky, jak byste Káju představily...

Anička: Je určitě hodná.

Maruška: Jojo, je hodná, milá a podle mě je a bude moc dobrá herečka. A taky má podle mě bráchu.

Karolinka: Ale já nemám sourozence ☺

Maruška: Ty nemáš sourozence? To buď ráda ☺ My jsme doma čtyři a já jsem nejmladší.

Anička: Ale myslím, že má pejska Maxe. A taky vím, že je jí deset let a bude jí jednáct.

Tak to asi necháme na Karolině. Jak jsi se k nám dostala?

Karolinka: Mamčina kamarádka nám řekla, že je v divadle konkurz a jestli to nechci zkusit. Tak jsem na něj šla, tam nám režisér Petr Gazdík řekl, ať zpíváme a u toho děláme nějaké herecké akce. A taky jsme tam tancovali na písničku z *Matildy* – *Zázrak*. Předtím jsem tedy nikdy nezpívala, jen v první a druhé třídě hrála v dramátku. Ale dopadlo to dobře a prošla jsem. A potom jsme v divadle navštěvovali různé kurzy – taneční, pěvecké a herecké. Nejprve jsem měla nejraději tanec, pak zpěv a pak herectví. Ale časem se to obrátilo a teď už mám nejradši ten zpěv.

A vzpomenete si, jaké to bylo, když vám zavolali, že budete hrát v *Matildě* hlavní roli?

Anička: To si pamatuju. Zrovna jsem se vracela z natáčení seriálu *Pálava*, sedla jsem si do auta a na mobilu jsem měla asi milion zmeškaných hovorů od mamky. Tak jsem ji hned volala a mamka mi řekla, že jsem postoupila v *Matildě* do užšího obsazení. Byla jsem moc ráda a myslela jsem si, že budu hrát nějakou menší dětskou roli. Mamka mi ale pak řekla, že budu hrát Matildu, a já jsem začala hned brečet. Všem jsem to hned vykecala a byla jsem strašně šťastná.

Karolinka: Ono těch postupových kol bylo víc. Když jsem postoupila poprvé, tak jsem měla radost. Podruhé jsem byla opravdu strašně ráda a to jsem probřečela. A když se rozhodovalo o posledním vybírání – to jsme zrovna byli na cestě do Chorvatska – tak mi to řekla mamka na obědě a já jsem byla šťastná. Ale to, že budu hrát Matildu, jsem zjistila až v Chorvatsku na hotelu a když jsem se to dozvěděla, tak jsem byla opravdu neskutečně, ale jako fakt hodně ráda ☺

Maruška: Mně to řekla maminka, když jsme jeli do Bratislavy za babičkou. Maminka šla zrovna na hranicích kupovat na benzínku známku a když se vrátila, tak se zeptala, jestli chci slyšet nejdřív špatnou a pak dobrou zprávu. Tak ta špatná zpráva byla, že jsme známku nesehnali, a ta dobrá byla, že jsem Matilda ☺ Nevěřila jsem tomu a křičela jsem na celé auto.

Líbí se vám písničky z Matildy?

Karolinka: Strašně. Jako že jsou strašně dob-
rý ☺

Maruška: Mně se to taky líbí, ale moc se mi
nelíbí – teda jako líbí, ale míň – ta část z pís-
ničky *Zázrak*, když zpíváme my ☺

Anička: No, i s tou choroškou je to takové... ☺

Maruška: (zpívá) „Máma mi říká jsi divný
malý červ...“

Karolinka: No, to je taková trochu trapná
chvilka ☺

Jak vás baví zkoušení?

Karolinka: Mě to moc baví. Gazďa (režisér
Petr Gazdík, pozn. aut.) umí být někdy sice
i ostřejší, ale to mi nevadí ☺

Anička: Mně taky ne, já už jsem si na to
zvykla ☺

Karolinka: Jako vím, že někdo umí být i hor-
ší ☺

Maruška: Na Gazdovi je super, že je zkušený
a dělá to moc dobře. Všechno nám umí pěkně
vysvětlit a nekřičí na nás.

Karolinka: Teda, jako občas zvýší hlas, ale
že by na nás křičel jako muzikálový tatínek:
„Jsi zbytečněj, malej, smradlavej šmejď,“ tak to
ne ☺

Anička: Mě nejvíc baví zpívání. Teď jsme
zrovna zkoušeli scénu s Eskamotérem a to
mě dojalo. Úplně jsem se v té písničce ztrati-
la, jak jsem se do toho vžila.

Karolinka: Nikomu to nepřipadalo smutné,
jenom Aniče ☺

Maruška: Já zase miluju tanec. Samozřejmě
mám ráda i zpěv a ze všeho nejtěžší je herec-
tví. A úplně nejlepší jsou korepetice ☺

A co vás na herectví naopak nebaví?

Maruška: Tak třeba to, že musíme být poti-
chu ☺

Karolinka: Občas taky to, že se musíme učit
složitě texty.

Anička: A taky to, že se na zkouškách nesmí
jíst.

Karolinka: To je pravda. Já mám hlad vlast-
ně pořád ☺

Anička: Já taky. Já jsem vlastně žrací stroj ☺

Karolinka: A z těch textů – tak třeba příběh
Akrobatky a Eskamotéra. To jsou půlstrán-
kové monology, které se musíme naučit slo-
vo od slova.

Anička: A složitá taky byla písnička *Quiet*.

Maruška: Mně je zima, půjčíte mi někdo mi-
kinu? ☺ (*podávám Marušce mikinu, celá se
do ní zabalí a pokračuje*) Takže, pro mě byla
ze začátku taky nejtěžší ta Akrobatka, ale to
si člověk doma připraví a pak už je to v po-
hodě. A teď je nejhorší to, když někdo udě-
lá něco srandovního a já se nesmím smát ☺

Karolinka: Přesně. Například ve scéně, když
nás táta táhne do pokoje, tak se strašně roz-
čilí. Má obličej těsně před tím našim, celý
zrudne a to je prostě vtipný ☺ Je těžké se ne-
smát.

Anička: Třeba Luki se tváří nějak takhle
(*udělá neuvěřitelnou grimasu skutečně vypa-
dající jako rozčilený Lukáš Janota*) a to se pro-
stě nejde nesmát ☺

Karolinka: Mně je líto Kristýnky a Dáši (*obě
hrají sl. Honeyovou, pozn. aut.*), když mají na-
proti sobě naprosto vážnou Trunchbullovou,
která jim přímo do obličeje říká: „*Jaké je mot-
to naší školy? Děti jsou červi.*“ Tak to bych asi
nevydržela nevybuchnout smíchy ☺

**Pojďme to shrnout. Jaký tedy bude muzi-
kál Matilda?**

Anička: Bude to vtipné ☺ Hodně, hodně vtip-
né. A snad to bude i trochu poučné – v tom
smyslu, že by se k sobě lidi neměli chovat
špatně.

Karolinka: Bude tam dort a dort je dobřej
☺ A taky tam bude holka, která bude lítat,
a hlavně – bude tam mlok.

Maruška: Je to rodinný muzikál, ale nemy-
slím si, že tam všechno pochopí i ty úplně
nejmenší děti. Ale jinak tam bude všechno
dobré.

Karolinka: Ale pozor! Je tam i jedna úchylná
scénka ☺ Ta s Rudolphem ☺

Anička: A malý děti by taky třeba nemusely
pochopit, co je kontrakt.

Karolinka: Já taky nevím, co je kontrakt.

Maruška: To je něco na autě? ☺

**...a protože Maruška musela na záchod, té-
měř po hodině jsme tento rozhovor ukon-
čili ☺ A tak vám, naše milé Matildy, děkuji
za váš čas, energii i radost a humor a nechť
se vám vše vydaří na jedničku.**

Text: Luboš Goby

PŘIPRAVENO NA VŠE

To nejlepší z jedinečného stylu a moderního luxusu.
Nechte se zcela ohromit.

HOŠEK MOTOR

Mercedes-Benz GLC 220 d 4MATIC, kombinovaná spotřeba paliva: 5,9 - 5,2 l/100 km; kombinované emise CO₂ 155 - 136 g/km. Spotřeba paliva a hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny podle metodiky WLTP a jsou uváděny v souladu s nařízením (ES) 715/2007. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží výhradně pro porovnání s jednotlivými typy vozidel.

Hošek Motor a.s., Žarošická 17, 628 00 Brno-Vinohrady, Tel: 544 424 166, www.hosekmotor.cz.

Lubomír Spáčil

Váží si toho, co zde vzniklo

Ing. Lubomír Spáčil je od roku 1993 jednou z několika opor našeho divadla. Byl jedním z těch, kteří se spolu se Stanislavem Mošou snažili v devadesátých letech zachránit tehdejší Divadlo bratří Mrštíků. Později se stal po více než třicet let jeho důležitou součástí, a to již ve funkci ekonomického náměstka Městského divadla Brno. Někteří režiséři pak využili jeho statné postavy a obsadili jej do malých rolíček, aby doplnili kolorit místa a podpořili děj svých inscenací. Takže jste se mohli setkat s Ing. Spáčilem jako nadšeným hostem v *Cabaretu*, který si užíval pěveckého umění Sally Bowles, a hlavně pak pozornosti pěkných tanečnic. S chutí si zahrál předsedu akustické komise Sempelarova v *Mistrovi a Markétce* nebo se zúčastnil hostiny u Sheiliny rodiny, aby pak rychle uklízel stůl, na kterém Berger zatančí svůj slavný tanec a zazpívá titulní píseň muzikálu *Hair*. To jsou ale jen třeshinky na dortu. Jeho největší zásluhy pro naši instituci jsou v jeho práci na poli ekonomickém. Kde se vzala jeho láska k divadlu? Bylo to skutečností, že vyrůstal v rodině nadšených ochotníků a již jako šestiletý chlapec stál na jevišti?

Ano, byla to právě tato skutečnost, která určila můj vztah k divadlu, který je mnoho let neměnný. Divadlo je fenomén, který v celé naší rodině hraje významnou roli. Je to moje velká láska od okamžiku, kdy jsem jako malé dítě seděl tiše pod stolem a sledoval zkoušky ochotnického divadla, které probíhaly přímo u nás doma. A pak samozřejmě moment, kdy jsem sám jako dítě v těchto hrách účinkoval... a přitom dělal spoustu lumpáren. To vše pokračovalo i v práci na školních představeních a posléze v dospělosti mým nakročením do světa ochotnického divadla, a to nejen v naší obci, ale v širším okolí. Zde jsem se setkával se spoustou skvělých lidí a kamarádů. A tato láska a její spletité cesty mě zavedly až k tomuto divadlu, tehdy Divadlu bratří Mrštíků, dnes Městskému divadlu Brno. A ten vstup byl velmi zajímavý.

Když jsem totiž nastupoval jako externí pracovník divadla přesně rok po sametové revoluci, přišel jsem do instituce, která byla před likvidací. Pozvala mě sem tehdejší kamarádka z prostředí ochotnického divadla Zdenka Nykodýmová, která mě po domluvě s tehdejším zastupujícím ředitelem Stanislavem Mošou přizvala, abych jim pomohl s ekonomickými hledisky vedení divadla. Když se nám podařilo po vypjatém jednání přesvědčit tehdejší politické představitele města (proběhlá kontrola nebyla úplně objektivní a této instituci hodně ublížila), dostali jsme půl roku na to, abychom odstranili zjištěné závady a dokázali, že tato instituce má ná-

rok na svoji existenci. Nastoupil jsem tedy do trvalého úvazku a společně s mnoha dalšími lidmi jsme usilovně pracovali na záchraně tohoto divadla, což se nakonec podařilo. Musím říct, že největší šok po mém nástupu pro mě byl, když jsem poprvé otevřel zásuvku svého psacího stolu a našel jsem tam 160 oznámení o rozvázání pracovního poměru pro všechny zaměstnance divadla, která byla podepsána a čekala jen na doplnění data ukončení pracovního poměru. Možná právě proto se zde vytvořil kolektiv lidí, kteří tomuto divadlu věřili a žili pro něj. Zde musím vzpomenout na jména jako Jírka Tomek, Pavel Kunert, ale také kolegové, kteří přišli z jiných divadel – již zmiňovaná Zdenka Nykodýmová (dřívější dlouholetá pracovníce dnešního Národního divadla Brno), Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Láry Kolář, který přišel z Uherského Hradiště s celou rodinou, nebo Karel Bartoň s Evou Jelínkovou, kteří přišli z Ostravy, či Karel Mišurec, který přišel ze zrušeného divadla Večerní Brno. Nezastupitelnou roli hráli také umělci šéfové, dramaturgové a scénografové, kteří spoluvytvářeli všechny inscenace. Hlavně ale soubor doplnila spousta nových mladých lidí jako Alena Antalová, Petr Gazdík, Igor Ondříček, Roman Vojtek, Petra Jungmanová, Markéta Sedláčková, Jan Apolenář a další, kteří s plným nasazením šli do záměru toto divadlo udržet a dělali všechno pro to, aby zlomili situaci, kdy v hledišti sedělo méně lidí, než jich účinkovalo na jevišti-

ti. K tomu všemu je ale ještě nutné připočíst podporu genia loci, který byl (a stále je) ve zdejším divadle přítomen a který hrál velkou roli v jeho dalším rozvoji.

Ještě jednu věc bych chtěl říct – nastoupil jsem do divadla za divácké krize. V této nesmírně těžké době sehrálo důležitou roli komerční oddělení, které neúnavně pracovalo na tom, aby se diváci do divadla vrátili. Děvčata objížděla osobně celý kraj a přesvědčovala pracovníky na školách a ve firmách, aby znovu obnovili své návštěvy divadla. A proto těmto ženám patří poděkování za jejich obětavou práci. Skoro nepředstavitelně působí vzpomínka, že diváci stáli v den zahájení předprodeje fronty skoro na začátek Moravského náměstí, aby získali vstupenky na naše představení.

Divadlo pomalu začalo nabírat nový směr, který ale měl hluboké základy v práci z předchozích let, neboť hudební divadlo se zde dělalo vždycky. Nebyly to muzikály, byly to činohry, které byly doplněny zpěvy. Ale byl zde základ pro budoucí muzikálovou

tvorbu. Jedním z prvních větších představení byla *Mam'zelle Nitouche*, ve které debutovala Alena Antalová v hlavní roli. Přišla také legendární inscenace z pera Stanislava Moši a skladatele Zdenka Merty *Sny svatojánských nocí*. Začalo se pomalu vytvářet hudební divadlo a mladí lidé, kteří přišli z JAMU, do toho šli s takovým elánem, že se zkoušelo i po nocích na dvoře, třeba do dvou hodin ráno. Z té doby se traduje slavná historka, kdy jeden obyvatel z domu v okolí ve spodním prádle a se sekerou v ruce rozháňal zkoušku.

Byly to veselé začátky, ale jak šel čas a zájem diváků se naštěstí obrátil ve prospěch divadla, najednou jsme se dostali do situace, kdy malé divadlo přestalo stačit.

Již od začátku této divadelní práce bylo jasné, že se musí původní sál stavebně upravit, neboť tato stará scéna, která navíc byla koncipována původně jako kinosál, byla nevyhovující jak pro herce, tak pro diváky. Díky pomoci především Ministerstva financí a Ministerstva kultury, která pochopila,

že se v Brně děje něco zajímavého, a erudici architekta Miroslava Meleny se podařilo zrealizovat přestavbu tohoto nevyhovujícího prostoru do podoby, jakou znáte nyní. Je skutečností, že za celých třicet let nepřetržité práce nepotřeboval tento divadelní sál žádnou větší opravu. Ale i když se vybudovalo nové prostředí, byl tento sál pro naše plány prostě malý... Rekonstrukce Činoherní scény byly skutečně pionýrské časy, neboť stavební práce probíhaly do posledních chvil. V té době se připravovala premiéra *Manon Lescaut*, a ještě v den premiéry zedníci na poslední chvíli dokončovali práce při čištění a úklidu prostor, abychom mohli vpustit diváky do foyeru a následně do sálu. A přišla nádherná éra. Diváci se začali vracet do našeho hlediště, přišla spousta nových herců, režisérů a dělaly se úžasné inscenace jako např. *Brouk v hlavě* režiséra Gustava Skály, *Smrt obchodního cestujícího*, *Alžběta Anglická*, přišla legendární *West Side Story*. Divadlo začalo expandovat i do dalších míst České republiky. Naše divadlo také bylo v hledáčku dalších lidí, kteří mnoho znamenali v brněnském divadelnictví, proto jsme mohli přivítat na našem jevišti např. Bolka Polívku, Ladislava Lákomeho, Jaroslava Dufku, Rudolfa Krátkého a další. Divadlo začalo vyjíždět i do zahraničí. Přišla slavná turné po Španělsku, Portugalsku, Německu, Rakousku, Slovinsku a dalších městech celé Evropy.

Protože však nebylo nadále možné zvládat divácký zájem, vedení divadla v čele se Stanislavem Mošou se zabývalo myšlenkou postavit nové moderní divadlo. Za pomoci Ministerstva kultury, které tehdy vedl úžasný ministr Pavel Dostál, ale také úředníků Magistrátu města Brna, jež je naším zřizovatelem, a spousty dalších lidí se nakonec vše podařilo, a tak jsme mohli v roce 2004 otevřít tehdy nejmodernější divadlo v Evropě, které konečně mohlo také díky technickým možnostem dosáhnout na velké světové muzikálové tituly jako *Les Misérables (Bídníci)*, *Evita*, *Kočky* a mnoho dalších. Zároveň je třeba říct, že režisér a ředitel Stanislav Moša po celou dobu exi-

stence Hudební scény prosazoval myšlenku původních českých muzikálů, které zde mají své nezastupitelné místo i v současné době. Pověstný genius loci přešel i do této budovy, a proto se zde všichni, jak herci, tak diváci, cítí tak dobře.

Dnes je Městské divadlo Brno evropským fenoménem a jedno ze tří TOP divadel v České republice, kam řadím Národní divadlo v Praze, Divadlo na Vinohradech a naše divadlo.

Musíme si vážit toho, co zde na Lidické vzniklo, a udržovat onoho genia loci a modlit se k Múze Thálii a dalším, aby zachovali přízeň tomuto stánku umění. Aby v našem divadle i nadále platila zásada, že kdo ztratí zájem pracovat zde, ať raději co nejrychleji odejde, byť by byl sebelepším ve svém oboru, než aby svým přístupem ostatním vše kazil.

Lépe snad ani nejde ukončit tento nádherný rozhovor, za který velmi děkuji.

Text: Helena Brzobohatá

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

MdB Klub v novém roce

Ve chvíli, kdy se vám do rukou dostane první číslo Dokořánu roku 2023, můžete již na YouTube kanálu *MdB Klub* vidět speciální silvestrovský díl, který jsme tentokrát věnovali nově připravovanému muzikálu *Matilda*. Děkujeme za přízeň, kterou jste talk show z našeho divadla zachovali, a těšíme se na další setkávání s vámi i v novém roce. Budeme pokračovat v pravidelném natáčení za přítomnosti diváků. Můžete tak být u toho a vidět, jak talk show vzniká. Zároveň máme pro publikum připravené malé občerstvení a nově jsme se také rozhodli, že soutěž o CD proběhne přímo v Klubu, tedy mezi přítomnými diváky. V lednu si dáme malou pauzu, ale již brzy se dozvíte první únorový termín, kdy se u krbu s našimi moderátory a zajímavými hosty znovu setkáme. **Těšíme se na vás!**

Richard Bean:

SÁM NA DVA ŠÉFY

třeskutá komedie s písničkami

„Bujará fraška, která kombinuje zápletku originálu s typicky anglosaským slovním a fyzickým humorem, je nekonečným proudem gagů.“ Tak úspěšnou komedii hodnotí jeden z bardů anglické divadelní kritiky a že je tento popis trefný, se můžete sami přesvědčit. Nechybí zde ani dynamické písně, jež zprostředkovávají atmosféru 60. let a rozhýbávají a komentují děj.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: A. Novotný, B. Goldmannová nebo A. Zelová, M. Mihál, R. Gajdoš, L. Bergerová, E. Mertová, J. Uličník, J. Florián, J. Daniel, P. Bořecký, J. Valeš a další.

Pam Valentine:

TI DRUZÍ

magická komedie o životě po životě

Každý z nás občas potřebuje veselé, rošťácké pohlazení – a právě takový hřejivý pocit vám poskytne tato hra, v níž je plno světla, naděje a humoru. Skvěle se k ní hodí citát: „Každý jsme anděl s jedním křídlem. Abychom vzlétli, musíme se obejmout.“ Je to zkrátka dobrá duchařská komedie o jednom velkém vánočním zázraku a nadto nabízí i smích a uvolnění.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: P. Halberstadt, A. Antalová, S. Janotová, O. Halámek, E. Kubálková, T. Sagher a J. Gazdíková.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

„Tu dívku vážně ne!“ Přesně takovou povzbudivou radu dostane při první romantické večeři s neznámou slečnou plachý manažer Aaron od své židovské rodiny i expřítelkyně. A naopak zdánlivá tvrdačka Casey není pod palbou telefonátů od kamaráda a komentářů své sestry náhle tak rázná. Je tedy nasnadě, že vás na Činoherní scéně čeká přitažlivé muzikálové rande!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, K. Pekar a V. Matušová nebo A. Zelová.

Tracy Letts:

MARY PAGE MARLOWOVÁ

rodinné drama o hledání smyslu života

Je naše sedmdesátileté já stejné jako to desetileté? Co ve skutečnosti utváří naši životní dráhu v průběhu času? Vlastní rozhodnutí, okolní prostředí nebo jen náhody či vyšší moc? Nad těmito otázkami se zamýšlí i (ne)obyčejná účetní z Ohia Mary Page. Představení nabízí vtipnou i dojemnou rekapitulaci jejich životních kroků a upoutá vás svou pravdivostí.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: M. Sedláčková, R. Coufalová, L. Bergerová, B. Goldmannová, B. Slaninová, A. Bergerová nebo G. Čtveráčková a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PO	2.1. 18.00	Sám na dva šéfy	SP
ÚT	3.1. 19.00	Sám na dva šéfy	A2
ST	4.1. 19.00	Sám na dva šéfy	AB3
ČT	5.1. 19.00	Sám na dva šéfy	C4
PÁ	6.1. 19.00	Sám na dva šéfy	A5
SO	7.1. 19.00	Sám na dva šéfy	A6
NE	8.1. 19.00	Ti druzí	D
PO	9.1. 19.00	Mary Page Marlowová	AB1
ÚT	10.1. 19.00	Mary Page Marlowová	E2
ST	11.1. 19.00	První rande	Z2023
ČT	12.1. 19.00	První rande	A2023
PÁ	13.1. 19.00	Sám na dva šéfy	AB5
SO	14.1. 19.00	Sám na dva šéfy	AB6
NE	15.1. 19.00	Sám na dva šéfy	
PO	16.1. 19.00	Romeo, Julie a tma	
ÚT	17.1. 19.00	Ti druzí	C2
ST	18.1. 19.00	Ti druzí	A3
ČT	19.1. 18.00	Osmyčky	
PÁ	20.1. 19.00	Osmyčky	
NE	22.1. 18.00	Sám na dva šéfy	
PO	23.1. 19.00	Sám na dva šéfy	T2023
ÚT	24.1. 18.00	Donaha!	
ST	25.1. 19.00	Donaha!	
ČT	26.1. 18.00	Donaha!	
PÁ	27.1. 19.00	Křídla 2020-2022	
SO	28.1. 19.00	První rande	V2023
NE	29.1. 19.00	První rande	
PO	30.1. 19.00	První rande	R2023
ÚT	31.1. 19.00	První rande	X2023

NE	8.1. 18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
ČT	19.1. 19.00	Matilda	A4/AB4
PÁ	20.1. 14.00	Matilda	
PÁ	20.1. 19.00	Matilda	C5/E5
SO	21.1. 19.00	Matilda	P
NE	22.1. 19.00	Matilda	
PO	23.1. 18.00	Matilda	SP
ÚT	24.1. 19.00	Matilda	A2/AB2
ST	25.1. 18.00	Matilda	
ČT	26.1. 19.00	Matilda	C4
PÁ	27.1. 16.00	Matilda	
SO	28.1. 14.00	Matilda	
SO	28.1. 18.00	Matilda	
NE	29.1. 14.00	Matilda	
NE	29.1. 19.00	Matilda	D/E7
PO	30.1. 19.00	Matilda	A1/AB1
ÚT	31.1. 19.00	Matilda	C2/E2

ČT	2.2. 19.00	Sám na dva šéfy	A4
PÁ	3.2. 19.00	Sám na dva šéfy	C5
SO	4.2. 19.00	První rande	M2023
NE	5.2. 18.00	První rande	
PÁ	10.2. 14.00	Pohled z mostu	
PÁ	10.2. 19.00	Pohled z mostu	E5
SO	11.2. 19.00	Pohled z mostu	P
NE	12.2. 19.00	Pohled z mostu	
PO	13.2. 19.00	Pohled z mostu	A1
ÚT	14.2. 18.00	Anna Karenina	
ST	15.2. 18.00	Anna Karenina	
ČT	16.2. 19.00	Pohled z mostu	C4
PÁ	17.2. 19.00	Pohled z mostu	AB5
SO	18.2. 18.00	Splašené nůžky	
NE	19.2. 18.00	Splašené nůžky	
PO	20.2. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ÚT	21.2. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ST	22.2. 19.00	Vrahčák a anděl	
ČT	23.2. 18.00	NE/NORMÁLNÍ	
PÁ	24.2. 19.00	Ti druzí	C5
SO	25.2. 19.00	Ti druzí	AB6
NE	26.2. 18.00	Bella Figura	
PO	27.2. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
ÚT	28.2. 19.00	Pohled z mostu	C2

ST	1.2. 19.00	Matilda	A3/AB3
ČT	2.2. 16.00	Matilda	
PÁ	3.2. 19.00	Matilda	A5/AB5
SO	4.2. 14.00	Matilda	
SO	4.2. 19.00	Matilda	AG/AB6
NE	5.2. 14.00	Matilda	
NE	5.2. 18.00	Matilda	
PO	6.2. 18.00	Matilda	
ÚT	7.2. 18.00	Matilda	
ST	8.2. 18.00	Matilda	
ČT	9.2. 16.00	Matilda	
PÁ	10.2. 16.00	Matilda	
SO	11.2. 14.00	Matilda	
SO	11.2. 18.00	Matilda	
NE	12.2. 14.00	Matilda	
ÚT	14.2. 18.00	Medicus	
ST	15.2. 19.00	Medicus	
ČT	16.2. 18.00	Medicus	
PÁ	17.2. 19.00	Medicus	
SO	18.2. 18.00	Medicus	
NE	19.2. 18.00	Medicus	
ÚT	21.2. 19.00	Je třeba zabít Sekala	
ST	22.2. 19.00	Lakomec	
ČT	23.2. 19.00	Lakomec, náhrada za 1. 7. 2022	
SO	25.2. 19.00	Devět křížů	
NE	26.2. 14.00	Devět křížů	
NE	26.2. 18.00	Devět křížů	
PO	27.2. 19.00	Devět křížů	
ÚT	28.2. 18.00	Devět křížů	

Hostování

Veřejná generálka

Premiéra

Arthur Miller:

POHLED Z MOSTU klasické drama

Přístavní dělník Eddie žije s manželkou Beatrice a její osiřelou neteří Catherine. Zdánlivou idylku naruší příchod dvou italských imigrantů, kteří se u nich ubytují. Jeden z nich začne chodit s Catherine, do níž se ale zatím zamiloval sám Eddie. Jeho vášeň k nedosažitelnému ho neúprosně vede k tragickému konci a současně poskytne strhující divácký zážitek.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, M. Sedláčková, B. Slaninová, P. Halberstadt, K. Pekar, M. Mihál, J. Przebinda a D. Rymeš.

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Na velkolepou pouť ze středověkého Londýna napříč celou Anglií přes půlku světa až do maristánu v perském Isfahánu vás vezme ranhojič Rob Cole. Než se z něj však stane onen moudrý medikus, musí překonat mnohé překážky tehdejšího světa. Společníky na jeho cestě za poznáním mu budou potulný Bradýř Croft, učenec Avicenna, krutý Šáh i jeho osudová láska Mary.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vítězek a další.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA příběh o hledání lásky

Skandální poklesek dobře provdané krásky Anny, jež se odhodlá následovat hlas srdce a kvůli milenci opustit rodinu, uchvacuje celé generace svou nadčasovostí. Anna se ale tímto činem nedostává jen do konfliktu se společností, ale hlavně se sebou samou. I naše inscenace akcentuje všechny její psychologické piruety, a hlavně absolutní lásku v mnoha podobách.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, J. Mazák, J. Mach, M. Němec, M. Isteník, P. Šimberová, M. Sedláčková, P. Vítázková a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL Edith a Marlene

Rošťácký živelný „vrabčák“ Edith Piaf a něžný elegantní „anděl“ Marlene Dietrich se v jediné repríze rozletí na Činoherní scénu, kde se odzbrojujícím způsobem vyzpívávají ze všech svých životních peripetií. Hudební drama pohrávající si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen vám učaruje svou silou a excelentními výkony.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holíšová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, E. Skálová nebo A. Zelová, A. Novotný, R. Jícha a další.

Jubileum

Pramen vody čisté

Taková věc se mi stala vlastně jenom jednou. Při hledání herečky pro hlavní roli v hudebním oratoriu *Bastard* jsem navštívil maturitní představení pražské konzervatoře *Malované na skle*. Měl jsem to tzv. cestou z Německa, a tak se mi bohužel stalo, že jsem asi o dvacet minut nestihl začátek. Bylo mi tedy hloupé hledat si mezi diváky místo, a tak jsem zůstal stát vzadu za poslední řadou a inscenaci sledoval vstoje. Takže můžu napsat, že jsem zůstal „stát jako opářený“, když jsem mezi mladými studenty herectví uviděl **Markétku Sedláčkovou**. Sice nehrála žádnou z hlavních rolí a až do konce představení neměla žádné sólo, ale já jsem na jevišti viděl jenom ji. Když jsem se sám sebe ptal proč, odpověď byla jednoduchá: uhranula mě svými očima. Po konci představení jsem požádal pedagogický dozor o možnost se s ní setkat a tak se i stalo. Nevěřicně mě pozorovala, když jsem jí nabídl spolupráci, a ješ-

Markéta Sedláčková

tě větší skepsi propadla poté, co jsem se jí omluvil za svůj pozdní příchod. Právě v prvních minutách se totiž odehrál její jediný sólový výstup v celé inscenaci. Přesto však to se mnou zkusila a šla předzpívat Zdenkovi Mertovi, kterému jsem s nadšením dopředu (bez toho, že bych ji slyšel zpívat) hlásil, že jsem pro nás našel tu pravou. A Zdenek mé nadšení začal sdílet v tom okamžiku, kdy Markétku uslyšel zpívat. Každý, kdo pak zazlil její zpívání, byl fascinován jemně čirou barvou jejího hlasu, jejími technickými dispozicemi, její schopností zpívat s hereckým výrazem a tak dát patřičně vyznít obsahu. A podobné to bylo i s jejím herectvím. Vždy absolutně přesvědčivá, dokonale při věci, bravurně ovládající jevištní mluvu a s perfektní schopností adaptace své osobnosti na daný charakter kterékoliv své role.

Po její úžasné Markétce v *Bastardovi* se stala nejen mou oblíbenou představitelkou celé spousty hlavních rolí v různých inscenacích našeho divadla. Byla svůdnou Manon v *Manon Lescaut*, živelnou Biancou v *Othellovi*, živočišnou Julií v *Romeovi a Julii*, vášnivě něžnou Mariou ve *West Side Story*, uhrančivou Sally Bowles v *Cabaretu*, zádumčivou Olgou ve *Třech sestrách*, bláznivou Jeanie v *Hair*, dechberoucí Jane v *Čarodějkách z Eastwicku*, kouzelnou Vypravěčkou v *Josefovi a jeho úžasném pestrobarevném plášti*, starostlivou Winifred Banksovou v *Mary Poppins*, dominantní Mámou Mortonovou v *Chicagu*, ztřeštěnou Audrey v *Kvítku z horroru*, tajemně bláznivou Odou Mae Brownovou v *DUCHOVI*, bojující Paní Johnstonovou v *Pokrevních bratrech*, brutální Lockitovou/Peachumovou v *Žebrácké opeře* atd., atd.!!!

Za její báječné ztvárnění role Lízy Duliníkové v muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) byla oceněna Cenou Thálie. Na stejnou cenu byla nominována i za výkon v roli Donny Sheridanové v muzikálu *Mamma Mia!*.

A jevišti dnes stále vévodí v rolích jako Edith Piaf v muzikálu *Vrabčák a anděl*, jako Pam Lukowská v muzikálu *Donaha!*, Královna Alžběta v historické komedii *Zamilovaný Shakespeare*, Jelizaveta Grushinskaya v muzikálu *Grand Hotel*, Božka v legendárních *Světácích* či Mary Page ve stejnojmenném dramatu.

Markétka spojila svůj umělecký život s naším divadlem, s městem Brnem a její kolegové i diváci jsou jí za to nesmírně vděční. Její herecké výkony zdobily a stále zdobí repertoár našeho divadla. Navíc

ji máme rádi i za to, jak je občansky vyzrálá i jak vždy a za všech okolností otevřeně bojuje za správné věci.

Každý režisér by měl umět charakterizovat kteroukoliv postavu ve své inscenaci maximálně třemi slovy. Čím je tedy Markétka ve hře, která se jmenuje *Můj divadelní život?* Pramen vody čistě!

Milá Markétko, všichni Ti ke Tvému významnému jubileu ze srdce přejeme, abys byla stále šťastná, zdravá a usměvavá jako doposud a my všichni si i nadále užívali Tvého výjimečného umění!

Tvůj Standa Moša

Eliška Lupačová Ondráčková

Chlapům uniformy sluší

S vedoucí dámské krejčovny Eliškou Lupačovou Ondráčkovou jsme se potkali uprostřed ranního cvrkotu u nich v krejčovně. Jako kostýmní výtvarnice má v našem divadle za sebou již mnoho inscenací jako například *Limonádový Joe*, *Děsnej pátek*, *Představ si...*, *Ti druzí (Spirit Level)* či *Devět křížů*. A i když o sobě Eliška prohlásila, že „není rozhovorový typ“, nakonec se krásně rozpovídala o své cestě k divadelnímu kostýmu, o přípravě rozverného muzikálu *Matilda* či o jejím vztahu k jižní Moravě.

Vidím, že tady máte čilý pracovní ruch...
To je tak každý den!

Nastane vůbec někdy období, kdy všechno expedujete a pak tu zavládne klid? Nebo hned přichází práce na nové inscenaci?

Občas takových pár dnů máme. To si pak všichni vydechnou. Najdeme třeba pracovní stůl, opadne adrenalin a spousta lidí onemocní, protože přejde takové to pracovní vypětí, a pak se zase těšíme na další práci.

Často se stává, že se šíjí kostýmy na několik inscenací současně. Nemůže se stát, že se někdy prostě člověk včas nepřepne z jednoho kusu na druhý a až za chvíli zjistí, že dělá na něčem úplně jiném?

Musím to zaklepat, ale to se nám ještě nikdy nestalo. Někdy je problém přepnout v mozku, na které inscenaci vlastně pracujeme, ale ještě se nám kostýmy nesmíchaly.

Eliško, ty pocházíš z Mikulova, cítíš stále vazby na jižní Moravu, na kraj vůně vína?

Můj tatínek je vinař a když jsem se vdávala, tak jsem od svých rodičů, kteří stále žijí v Mikulově, dostala jako svatební dar vinohrad. Můj manžel je z Ostravy, ten je úplně nepolíbený, takže nás táta první roky musel vést, co máme dělat, jak se máme o vinohrad starat, abychom jej ne-

zhuntovali hned první rok. Naštěstí tatínek opravdu vínu rozumí a já jsem k tomu všemu byla vychovaná a k dobrému vínu a k vůni Moravy mám nádherný vztah doteď.

Takže i vyrábíte vlastní víno?

Letos opravdu budeme mít své první víno – odrůdu Pálava.

V talk show *MdB Klub* jsi prozradila, že tvůj vztah k divadelním kostýmům pochází od tvé babičky...

Babička pracovala jako školnice ve škole. Nebyla profesionální návrhářkou, ale strašně po tom toužila. Ona se tomu věnovat nemohla, bylo jich doma hodně, nemohla studovat a její tatínek ji v tom moc nepodporoval. Ale nikdy ji to neopustilo. Když jsem byla malá, babička pořád šila nějaké kostýmy pro ochotníky široko daleko. Měli jsme od ní spousty kostýmů na karneval... princezen, pejsků a co já vím. Babička mě v tomhle pak hodně podporovala.

Ty jsi po gymnáziu šla studovat Vyšší školu odbornou textilní v Brně, ale než ses dostala sem do MdB, ušla jsi poměrně dlouhou cestu. Jaké byly tvoje první profesní zkušenosti ve tvém oboru?

Součástí studia bylo najít si nějakou praxi a užasná paní profesorka Kerndlová, kterou jsem na škole potkala, mi poradila, abych se šla zeptat do Divadla Husa na provázku, že bych se tam mohla podívat do skutečného divadelního provozu. Tak jsem tam šla a tam jsem zase potkala skvělého Františka Derflera, se kterým jsem poté působila v jeho Divadle U stolu. Když jsem pak skončila školu, tak mi paní profesorka Kerndlová řekla, že na Hudební fakultě JAMU chystají studenti inscenaci opery a hledají někoho, kdo by jim udělal kostýmy. A tak jsem se dostala ke své první opeře, byla to *Žebrácká opera* od Benjaminu Brittena. No a přes tuto spolupráci s „jamáky“ se to pak nabalovalo a spolupracovala jsem pak i v profesionálních divadlech v Plzni, v Ústí nad Labem, v Olomouci a tak dále.

Kdy potom přišlo setkání s Městským divadlem Brno?

Já jsem vždycky měla štěstí na lidi! Vždycky jsem takhle někoho potkala, kdo mi řekl:

„Hele oni někoho hledají, běž to tam zkusit.“ Tak mi Alice Lašková, se kterou jsem spolupracovala v CEDu, řekla, že v Městském divadle Brno hledají někoho do ateliéru do kloboučnické dílny. Takže jsem začala v MdB jako kloboučnice a potom se to tak různě rozšířilo. Dělal jsem asistentku Andrei Kučerové...

...a poté ses dostala k samostatné práci kostýmní návrhářky, a to byla inscenace režiséra Petra Gazdika *Limonádový Joe* z roku 2016. Byl to stres? Zodpovědnost?
Strašný stres! Já teda pořád cítím velkou zodpovědnost! I když je pravda, že s věkem a zkušenostmi už to není tak strašné, ale kdysi dávno mě to budilo ze sna, jestli bude všechno fungovat.

S Petrem Gazdíkem jsi pak spolupracovala na mnoha dalších inscenacích různého typu výtvarného vyjádření. Dozvěděl jsem se, že tvoje oblíbené historické období je druhá světová válka. Je to tím, že se ti líbí muži v uniformě?

Co si budeme nalhávat, chlapům ty uniformy sluší. Ale ono je to asi v něčem jiném. Kdybych nebyla výtvarník, byla bych asi historik. Baví mě badatelská činnost. Baví mě vrtat se v historických pramenech, hledat souvislosti, a když dělám uniformu, mám představu, že by to mělo být opravdu přesně.

Myslíš tedy na takové diváky, jako jsi ty sama, kterým by drobné historické nepřesnosti vadily?

Ano, přesně. To je asi postižení povoláním. Moje máma byla zubař a vždycky, když si s někým povídala, tak mu koukala na zuby. Já takhle pozoruji kostýmy, ale taky už jsem benevolentnější a říkám si, že to přece není dokument.

Přesně tak, divadlo není vždy jen o historických kostýmech a dobové pravdě. Je pro tebe komplikovanější navrhnout kostýmy, které nedodrží žádnou historickou dobu, nejsou realistické, spíš více fantazijní?

Ano, realistické prvky jsou mi mnohem bližší, to je pravda. Já miluji zkoumání střihů, pronikání do tajů krejčovského ře-

mesla, objevování postupů, na které už se třeba zapomnělo a nepoužívají se. Ale příběh a atmosféra mě umí přepnout do jiného módu.

Vzpomeneš si, která inscenace pro tebe byla největší úlet od realistického vnímání někam úplně jinam?

Určitě teď *Matilda*, to je pěkná divočina. Tam jsou šilené barevné kombinace, všechny postavy jsou přehnané, trochu zkarikované, a tak to má být. Rozhodně to není komisie. Stejně tak scéna Petra Hlouška, která je úchvatná, plná hutných barev.

Jak probíhá komunikace mezi výtvarníkem scény a výtvarníkem kostýmů, aby to pak v celku na jevišti fungovalo?

V mém případě je to tak, že přijdu za scénografem v okamžiku, kdy on už má konkrétní představu a já do toho pak vložím kostýmy. Je fajn, když se kostýmy potkají se scénou v barevných kompozicích, když se použité barvy ve scéně shodují s použitými barvami kostýmů nebo když je použita geometrie, popřípadě florální motivy... zkrátka mám ráda, když to spoluuvytváří jednu velkou kompozici. Pro mě je důležité, aby moje kostýmy respektovaly scénu, ale aby to celé respektovalo také herce! Mám takové heslo, že když už herci kostým nepomáhá, tak mu alespoň nemá škodit. Proto ráda s herci kostýmy konzultuji. Když přijde herec na zkoušku, tak se ho ptám, jak se v tom cítí, protože on má roli nastudovanou ze svého pohledu a má s ní spojené nějaké niterné pocity, a proto mě zajímá jeho názor.

Považuješ tedy za důležité, aby se herci v kostýmech cítili pohodlně?

Považuji to za jednu z nejdůležitějších věcí. Dokonce chci, aby si herci v kostýmech, ještě dokud jsou rozešití, trochu pobylí. Aby si třeba dali ruce do kapes, trochu se v něm pohnuli, prošli a tak dále. Pro mě je to pak znamení, že je jim v tom příjemně. Kostým může hodně ovlivnit herecký výkon. Mám vždycky hroznou radost, když kostým herce takzvaně „oblékne do figury“.

Kde sbíráš inspiraci? Kromě literatury a badatelské činnosti.

Super jsou fotografie normálních lidí, ty jsou prostě autentické. Nebo miluji seriál *Kojak*. Ten má nejlepší obleky na světě! A skvělá inspirace jsou pochopitelně lidé na ulici. Když chodím po ulicích, automaticky se dívám kolem sebe.

Zažila jsi někdy ve své kariéře situaci, kdy sis uvědomila, že ses prostě sekla? Že kostým někomu nesluší, zkrátka že je to úplně mimo?

Ano, zažila. Naštěstí jsou takové milníky, kdy se to dá všechno změnit. Předně kostýmové zkoušky a také oblékaná zkouška na jevišti, kdy přijde režisér a řekne, že takhle teda ne! To se pochopitelně stává, ale já to беру s klidem. Je to prostě vývoj práce, žádná tragédie.

V talk show *MdB Klub* jsi na sebe také prozradila, že moc šití nemáš ráda. Jak se to slučuje s tvou pozicí vedoucí dámské krejčovny?

Já samozřejmě šít umím, ale nebaví mě to, protože nejsem trpělivý člověk. Od toho je tady spousta skvělých dam, které svoje řemeslo ovládají naprosto bravurně, a já jim dělám takový support, aby mohly dělat to, co umí, a nemusely se starat o ostatní záležitosti.

Co je tedy náplň práce vedoucí dámské krejčovny?

Personální záležitosti, dodávání materiálu, galanterie, chystám veškeré potřebné věci pro krejčovnu, obstarávám komunikaci s herci a také se starám o to, aby výtvarník měl k dispozici všechno, co potřebuje.

Když je to současně inscenace, které navrhujete kostýmy, nekoliduje to pak trochu? To pak nespím. Je to náročnější.

A to je spánek prý tvé oblíbené hobby...

Ano, velmi oblíbené. Já mám dvě děti, vinohrad a teď jsem se ještě dala na sadařinu. Takže už nedokážu pěstovat žádný jiný koníček, žádný sport. To je pak pro mě největší relax pustit si audiokničku, u které většinou usnu.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Jan Otčenášek

ROMEO, JULIE A TMA

hostující Divadlo v Dlouhé režie Hana Burešová

Tragický příběh lásky studenta a židovské dívky v temné atmosféře Prahy za heydrichiády. Divadelní zpracování stejnojmenné slavné novely. Marie Poullová za postavu Ester získala širší nominaci na Cenu Thálie.

„Inscenace *Romea, Julie a tmy* v Divadle v Dlouhé je k nepřehlédnutí. Zajímavá, složitě strukturovaná a při jejím finále, kdy znějí výstřely, Esterin ošoupaný kabát se žlutou hvězdou padá na zem a Pavel odchází do „bílé tmy“, se možná neubrání dojetí ani nejotrlejší divák. Autoři nové dramatisace, režisérka Hana Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek, si úskalí všeobecné znalosti faktů byli vědomi a inscenaci otevřeli dalším, ne tolik známým pramenům: Weilovu *Životu s hvězdou*, Škvoreckého *Sedmiramennému svícnu*, úryvkům z projevů kolaboranta číslo jedna Emanuela Moravce, rozhlasové reportáže z Heydrichova pražského pohřbu, rozhlasovým zprávám o počtu popravených a podobně. (...) Inscenace je budována na

kontrastu dobra a zla, čistoty a špíny, světla a temnoty. Tak jednoduché, jak píšu, to sice není, například Hanušův Rejsek není úplně odpudivým a Turkův Otec zcela kladným typem, ale tato polarita v zásadě platí. Tvář ryzího chlapečství a nevinnosti, která ani na okamžik není předstíraná, mají Neškudlův Pavel a Ester Marie Poullové, to je raněné, zmatené ptáče, jež drtí kruté soukolí dějin, v nichž není s to se vyznat. I menší role, z nichž upoutá zejména Matejkův Čepek, pohybující se na hraně opozičníka a švejkování, mají nepřehlédnutelný obsah a tvar. Nejsou to jen figurky. V Divadle v Dlouhé to bývá pravidlem.“

Jan Kolář v Divadelních novinách

Foto: Martin Špelda

Míma Krajčová

Chci, aby do sebe vše zapadalo

Mladá slovenská herečka Míma Krajčová je další tváří hereckého souboru, kterou vám chceme představit. Mladá herečka z Nitry je však zajímavá svou tvůrčí prací, kterou najdete na kanále YouTube, protože se věnuje skládání písní a jejich interpretaci. Najdete tu krásná videa písní jako *V moci má máš* nebo *Zhmotnená bezmoc*. Její písně se vyznačují perfektním intonačním přednesem a skvělým textem. Míma se zúčastnila několika talentových soutěží jako např. *Slovensko má talent*, kde se vyjádřil Pavol Habera na její adresu, že je stvořená pro jeviště.

Jak ses vlastně dostala ke zpěvu? A jaká byla tvá cesta k divadlu?

Je to dáno hlavně skutečností, že můj táta je hudebník, měl svoji kapelu a přirozeně mě k hudbě vedl. Zpěvu se vlastně věnuji od svých šesti let. A má cesta k divadlu byla trochu náhoda. Našli jsme inzerát, tehdy ještě v novinách, že Divadlo Andreja Bagara hledá děti do připravované inscenace, a mí rodiče mě na tento konkurz vzali. A protože mě vybrali, od té doby se můj život pohybuje v této umělecké rovině.

Takže ta cesta k divadlu byla přímá?

Vlastně ano. Vystudovala jsem konzervatoř v Nitře, obor hudebně-dramatický, a po jejím skončení jsem přišla do Brna na JAMU.

Co čeština?

Někdy mám lepší a někdy horší dny. Já jsem to měla s češtinou asi stejně jako všichni mí slovenští kolegové. Než jsem přišla do Brna, myslela jsem si, že umím česky... a po příchodu sem jsem zjistila, že ji vůbec neumím a musela jsem se ji učit od základu. Ale věnovala jsem tomu hodně času, už se za ty čtyři roky cítím v tomto jazyku víc doma. Ze začátku jsem bojovala... asi nejvíc z naší slovenské skupiny. Ale už je to fajn. I když jsou někdy okamžiky, že se ráno probudím a jsem „přepnutá“ na slovenštinu a nedokážu s tím nic udělat, musím si každou větu překládat slovo po slovu, aby to nějak fungovalo.

Jaké bylo tvé setkání s divadlem?

Jako dítě jsem vystupovala v DAB v Nitře v představení *Cabaret* a *Divotvorný hrnec*, takže jsem se v profesionálním divadle pohybovala od dětství. A ráda na to vzpomínám, protože tehdy jsem to vnímala samozřejmě trochu jinak než teď. Moc se mi to líbilo a trochu jsem si to idealizovala, což mě provázelo i po dobu mého studia na konzervatoři a JAMU. Představovala jsem si, jaké to bude, až se vrátím do divadla jako dospělá herečka. A trochu jsem se bála. Když jsem poprvé hrála v inscenaci *Její pastorkyňa* ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, zjistila jsem, že jsem větší trémista, než jsem si myslela. Nakonec to pro mě nebyl tak velký šok a vlastně jsem se cítila velmi dobře a ten pocit je čím dál tím lepší.

Medicus, režie Stanislav Moša

Jak ses vlastně dostala do Městského divadla Brno?

V posledním ročníku na JAMU jsem se zúčastnila konkurzu do muzikálu *Medicus* a zároveň do angažmá. Já mám takovou intuici, že občas dokážu odhadnout, jak to dopadne. A ačkoliv jsem byla příšerně nervózní, vlastně až nezvykle nervózní, pořád jsem měla nějaký zvláštní pocit, že to prostě dobře dopadne. A ono se tak skutečně stalo.

A to byl tvůj cíl? Nebo jsi pomýšlela i na jiné divadla?

Samozřejmě jsem znala všechna brněnská divadla. Ale plánovala jsem, že po skončení studia se vrátím domů do Nitry. A ve stejnou dobu, kdy jsem dělala konkurz zde do angažmá, jsem dělala i konkurz v Nitře, ale ten mi nevyšel. Takže to pro mě byl jasný signál, že mám zůstat v Brně. Řekla jsem si, že nebudu plánovat a počkám, jak se ten život vyvine dál.

Jaké bylo zkoušení muzikálu *Medicus*?

Velice příjemné. My jsme nejdřív korepetovali a ta hudba se mi nesmírně líbila. Věděla jsem, o jaký jde muzikál, ale velmi mě překvapila ta nádherná a nesmírně pestrá hudba. Tím, že se tam střídají arabské vlivy a židovské klezмеры, je to krásné.

A víš už, jaká další role tě čeká?

Po premiéře *Medica* jsme hned naskočili do zkoušek muzikálu *Matilda*, což vypadá jako nádherný projekt. Byla jsem zvědavá, jaké bude zkoušení s tolika dětmi. A musím říct, že jsem zatím nadšená. Hudba je nádherná. Navíc Roald Dahl má své příběhy potaženy takovým oparem tajemství, tak se mi líbí, že toto tajemno je i v muzikálu *Matilda*. A přítomnost tolika skvělých dětí na jevišti, to vše je už teď nesmírně kouzelné. Musím ale říct, že je to hodně náročné na zpěv, což mě nesmírně překvapilo. Ale zatím to zvládáme všichni skvěle.

Popovídej mi něco o tvé hudební tvorbě.

Jsem asi nejvíc spjatá se svojí autorskou hudbou. Je to svět, ve kterém se nejvíc cítím doma. Divadlo je krásná věc, ale člověk je omezen jako herec tím, že je zcela podřízen režijní autoritě. Kdežto v hudbě toto omezení nemám. A pokud tam jsou nějaké hranice či omezení, jsou dány pouze tím, že si je kladu sama. A dokážu s nimi lépe pracovat. Když už píšu texty písní, dávám si hodně záležet, aby vše působilo komplexně. Chci, aby text byl co nejvíc spjatý s hudbou, a rytmičtější a frázování jsou pro mě hodně důležité. V tomto ohledu jsem hodně velký perfekcionista. Vše musí být skutečně dokonalé. Chci, aby do sebe zapadlo vše, jak má. Text, hudba, rytmus. Ale mě to hrozně baví. Věnuju tomu všechn svůj volný čas, kterého je zatím málo. Ale kdykoliv jen mohu, pracuji na svých písničkách.

Mímo, moc děkuji za rozhovor a přeji ti hodně úspěchů nejen na jevišti, ale nám všem také na poli hudebním. Tvé písně jsou totiž už teď nádherné. Třeba se s tebou budeme setkávat i na poli sólového zpěvu.

Text: Helena Brzobohatá

Autorkou letošní Ceny Křídla je Radka Coufalová

Pozvánka

Křídla 2020–2022

Milé čtenářky a milí čtenáři, když mě Klárka Latzková – šéfredaktorka Dokořanu – oslovila, zda bych jako člen inscenačního týmu nenapsal něco o přípravách slavnostního večera spojeného s předáváním Cen Křídla, myslel jsem si, že to bude hned sfouknuté. Vždyť o něčem, co máme v rukách, bychom měli být schopni napsat vše hned a bez větších problémů. Ale tak to není. A tak jsem se rozhodl, že to pojmu takto:

Křídla za sezóny 2020–2022 budou... A budou tak, jak se na dvacátého sedmého ledna sluší a patří. I téma mít budou, co tu naši taškařici spojí dohromady. Dokonce i scénky, dotáčky a statistiky tam budou, abychom se od ceny k ceně nějakými vtip-

nými oslími můstky dostali. A když jsme u toho, tak i ceny tam budou – a nutno říct, že krásné. Budou asi takové, jako by byly na Křídla dělané. A pro ceny si přijdou výherci, možná stejní jako minule, ale možná také jiní. A když výherci, tak i herci tam budou... A šikovní... A možná i nešikovní, ale budou tak šikovně zasazení do „děje neděje“, že jejich nešikovnost šikovností bude.

I pan ředitel tam bude, i my a snad i vy tam budete, protože kdybyste tam VY nebyli, tak to nebude. To je snad jasný, ne?

Jan Brožek
a inscenační tým Křidel 2020–2022

Medicus: síla vědění, medicíny, lásky i muzikálu

Luboš Mareček | 24. října 2022 | mestohudby.cz

Městské divadlo Brno uvedlo na své Hudební scéně českou premiéru muzikálu *Medicus* španělských autorů Ivána Macíase a Félixe Amadora. Režisér Stanislav Moša před diváky postavil současné dílo, které v mnoha ohledech snese přívlastek velké. Nešetří se tady hudbou, počtem postav a výpravou. Bombastický výsledek našťastí nepřekryl základní téma ambiciózního, hudebně i výtvarně velkolepého opusu, kterým je síla vědění i lásky.

(...) *Medicus* představuje skutečně výborný muzikál, jehož hudební velkolepost, ale také obsahový přesah v nastíněném ději překračují jednoduché pocukrované muzikálové standardy, jak je publikum často nekomplikovaně mlsá. Není třeba z titulu dělat intelektuální veledilo, ale fakt, že se tady nehraje jenom o působivou love story a přitažlivou exotiku orientálních kulis, je z výsledku více než znát. Primární je samo-

zřejmě romantizující podívaná, ale divák čeká velký zážitek ze živé muziky i přidaný bonus, že tady se vedle půvabné dívky stejně vroucně miluje seriózní věda a pohrdá se šarlatánstvím. Zdůrazňovaná touha lidumilně pomáhat a léčit tady není žádnou samoučelnou myšlenkovou charitou...

Jednou z mimořádných devíz novinky je opravdu sama Macíasova hudba, která nešetří velkolepými plochami, ale i vícehlasými písňovými party. Po očekávaných milostných duetech přes sebe v jednom okamžiku kupříkladu efektně zpívá sedm lidí. Jindy se tady do živé hudby jakoby zpěvně mluví. Autor nenásilně využívá náznaků staré židovské a orientální muziky, na konci ale stojí sebevědomý hudební tvar, který se neschová za žádné zvukové etnohistorické reminiscence. Připočítejte bezmála tři desítky hudebníků v orchestru, kteří dokážou vytvořit sytý a skutečně působivý symfonický zvuk (pod skvělým vedením dirigenta Dana Kalouska), a je vám jasné, že tady koukáte na muzikálně i zvukově kolosální záležitost.

Divácký zážitek povyšuje také scéna Christophy Weyerse, jejíž výpravnost logicky kulminuje ve výjevech ze Šáhova paláce se dvěma velkými, zlatými, okřídlenými sfingami, s dekorem perských koberců a pastelovým svícením. Scénograf ve spolupráci s autorem projekcí Petrem Hlouškem kombinací skutečných kulis s perforovanými dekory vytváří kýžený 3D efekt, prohlubuje velké jeviště i imaginaci diváka. Velké plus večera představuje svícení. Prosté (pomineme-li výjevy ze Šáhova paláce), barevně střízlivé a funkční dobové kostýmy vytvořila Andrea Kučerová. Náročnost této oděvní produkce napoví fakt, že na jevišti se vystřídá přes šedesát postav. (...)

Režisér Stanislav Moša se v muzikálu *Medicus* ukázal jako zručný organizátor podobných podívaných. Ocenit nyní lze, že našel uměřenost mezi velkolepostí hudebního, slovního i vizuálního materiálu. Jednotlivé složky na jevišti umně vyvažuje, aniž by jimi překryl výše popsaná dramatická těžiště. Mošova režie osciluje mezi inteligentní, nepřemrštěnou zábavou, je ve výsledku vy-

datnou podívanou s přidaným a (laciným muzikálovým mumrajem) nezastřeným poselstvím. (...)

Režisér také našel skvělé interprety zejména v hlavních rolích. Pro Libora Matouše jako dospělého Roba Colea je tato úloha šitá jakoby na tělo, mladý herec ji nedělá lacině libivou a jeho zpěv je požitkem. Podobně je tomu u Kristýny Daňhelové jako jeho rusovlasé milé Mary. Také Dušan Vitázek v úloze Šáha se při premiéře blýsknul až na pár momentů v nejvyšších polohách. Bradýře Crofta předvedl Stanislav Slovák jako plnotučnou figurku s bravurním muzikálovým projevem. Chlapečkého Roba si stříhla Gabriela Čtveráčková svědomitě s jakousi jistotou, která jí umožňuje bezpečnou a uvěřitelnou existenci na jevišti. Opravdu potěšili bardové jako Ladislav Kolář a Jiří Horký, aby ukázali, že tenhle žánr hudebního divadla není „jen pro mladý“... (...)

Brněnský muzikál *Medicus* je vydařenou hudební inscenací, zajímavým dramaturgickým importem, režijně nepřelácanou a herecky sugestivní inscenací.

Občasník Jaroslava Štěpaníka (No. 50)

Jaroslav Štěpaník | 30. října 2022 | i-divadlo.cz

Spirit Level, „duchařská komedie“, kterou Městské divadlo Brno uvedlo jako jednu z premiér divadelní sezóny 2022/2023, je přesně tím typem hry, která má potenciál okořenit kvalitním humorem každou činoherní scénu. Dobrý humor nabuzující veselí přináší uvolnění, zbaví obav a starostí, jak je přináší neveselá doba. Komedie, uvedená pod českým názvem *Ti druzí*, ho nabízí plnými hrstmi.

(...) Brněnská premiéra pod názvem *Ti druzí* byla uvedena 8. října 2022, na Činoherní scéně MdB, v režii Petra Gazdika, současně překladatele textu hry a výběru hudby. (...) Ústřední herecký pár se dobře sešel s svým ztvárněním partnerského páru duchů skvěle baví a vyvolává smích i potlesk na otevřené scéně. Představitelé nových nájemců,

mladých manželů Flic a Simona, čekajících první přírůstek do rodiny (Svetlana Janotová a Ondřej Halámek), v tom za nimi nijak nezaostávají. (...) Tomáš Sagher zvládá výborně výraznou komickou roli, svým dílem přispívá vydatně k celkovému účinku komedie. Stejně tak rozverný Strážný anděl v podání Johany Gazdíkovej svižnými komickými vstupy. Erika Kubálková v roli matky Flic, jejím pohledem nešťastně provdané za rádoby spisovatele, nýmandu bez pravidelného příjmu, dostala pěknou příležitost k roli až karikатурně vystihující jistý typ nespokojené tchyně. Pohledem z výšin, vše kritizující, již od pohledu, vizáží, držení těla, chůzí a dikcí, vyvolává smích. Nezadržitelný a všeobecný přívál celého hlediště sklídí, v kontrastu s předchozí prezentací „dámy“, svým nečekaným robustním erotickým útokem, jehož obětí, jak jinak, stává se pronajímatel Webster. (...) Hra má dobrý spád, situační humor a vtipné dialogy. Hraje se na scéně Emila Konečného: obývacímu pokoji dominuje psací stůl spisovatele, knihovnička, důležité dvě sedačky a schodiště do poschodí domu. Obrazy na stěně jsou důležitou rekvizitou k duchovním hrátkám a rejdlům.

kouzelný rodinný muzikál

Příběh malé holčičky, která měla smůlu a narodila se do špatné rodiny nechápající její výjimečný talent a nadání, vlastně popisuje boj hlouposti s inteligencí a válku krutosti s laskavostí. Celý svět kolem Matildy jako by se zbláznilo, dívka se nestačí divit, s jakými překážkami se setkává. Podobně jako v ostatních Dahlových knihách i tady ale vítězí dětská upřímnost, čistota a srdečnost nad dospěláckou nabubřelostí a omezeností.

A stejná témata, jaká jsou v knize, se autorům podařilo přenést i na jeviště v muzikálové verzi. Jde o jednoduchý, ale zároveň geniální scénář, který je nesentimentální, ale současně velmi emotivní. Je zábav-

ný, ale obsahuje silné poselství, a proto je pro děti i dospělé. Dokáže oslovit dítě v každém dospělém i dospělého v každém dítěti. A právě z toho důvodu se stal muzikálovým hitem, který od roku 2009 okouzluje britské

publikum a postupně se jeho věhlas šíří po celém světě. Pouze potvrzením tohoto faktu je film, který měl na konci roku 2022 premiéru.

Prvního filmového zpracování se ovšem *Matilda* dočkala již v roce 1996, kdy jej režíroval a také si v něm zahrál roli Matildina otce Danny DeVito. A Tim Minchin, australský písničkář, komik a celoživotní fanoušek Roalda Dahla, se již roku 1998 jako třidvacetiletý mladík pokoušel získat od Dahlových dědiců práva na muzikálovou verzi *Matildy* pro divadlo v Perthu. Tenkrát se mu to ještě nepovedlo. Na rozdíl od věhlasné anglické instituce Royal Shakespeare Company, která právě v této Dahlově knize také viděla silný potenciál. Tak byl v roce 2006 osloven Dennis Kelly, aby napsal scénář, a o dva roky později se producenti obrátili i na Tima Minchina, aby se stal autorem hudby. 9. prosince 2010 měla *Matilda* slavnostní premiéru ve stálém sídle RSC ve Stratfordu nad Avonou a podle nadšených reakcí se zdálo, že *Matilda* má i na to dobýt Londýn. Což se také stalo, londýnská premiéra v listopadu 2011 se setkala s mimořádným diváckým i kritickým ohlasem a byla nominována ve všech deseti kategoriích Cen Laurence Oliviera, v nichž nominována být mohla. Zvítězila pak v sedmi – získala cenu za nejlepší původní muzikál, nejlepší režii, nejlepší scénografii, nejlepší choreografii, nejlepší sound design, nejlepšího herce a nejlepší herečku (o tu se unikátně podělily všechny čtyři alternantky role Matildy). Už dva měsíce po londýnské premiéře byl oznámen připravovaný transfer muzikálu na Broadway. Broadwayská inscenace stála 16 miliónů dolarů, ale producentům se bohatě vyplatila – hrála se od premiéry 11. dubna 2013 po téměř čtyři roky. Získala pět Cen Tony a derniéru měla symbolicky na Nový rok 2017 po přes-

ně 1 555 reprízách. Londýnská verze pak „běží“ vyjma covidové pauzy mezi březnem 2020 a zářím 2021 stále a pokořila magickou hranici 4 000 repríz.

Cesta *Matildy* pokračuje dál. Vedle nové, již zmiňované filmové verze producenti uvolnili licence k uvádění po celém světě, a tak se v roce 2019 odehrála premiéra například v Reykjavíku City Theatre či ve Folkeateret v Oslu, kde měl scénografii na starosti Petr Hloušek. Brněnská premiéra *Matildy* proběhne v překladu a režii **Petra Gazdíka**, který se na tuto premiéru se svým týmem připravoval dlouho dopředu. V prosinci roku 2021 proběhly konkurzy na dětské role a v následujících šesti měsících se děti, které uspěly, účastnily dvakrát týdně workshopů, aby tento náročný projekt zvládly. Z původní stovky dětí bylo vybráno 26 těch nejlepších, s nimiž se teď budete moci setkat v naší inscenaci, a to včetně trojice představitelů titulní role – **Anny Bergerové, Marie Juráčkové a Karoliny Kabele**. Dirigenty inscenace budou **Dan Kalousek** a **Ema Mikešková**, originální a nezaměnitelné choreografie vytvoří **Carli Rebecca Jefferson**, scéna vzejde z dílny již zmiňovaného **Petra Hlouška** a kostýmy navrhne **Eliška Lupačová Ondráčková**. V dalších rolích se můžete těšit na **Jiřího Macha** nebo **Milana Němce** v roli kruté Ředitelky Trunchbullové, na **Krystýnu Daňhelovou** nebo **Dagmar Křížovou** jako laskavou Slečnu Honeyovou, Matildiny nesympatické rodiče si zahrají **Svetlana Janotová** nebo **Ivana Vaňková** a **Lukáš Janota** nebo **Jiří Ressler** a v roli chápající knihovnice Phelpsové se vystřídají **Alena Antalová** nebo **Johana Gazdíková** nebo **Eva Jedličková**. **Česká premiéra proběhne 21. ledna 2023 na Hudební scéně.**

Text: Klára Latzková

Z dějin českého písňového textu

Vratislav Blažek ŽIVOT JE KOLOTOČ

Život je kolotoč
Kolikrát s tebou točí
že ani nevíš proč
jen vyvaluješ oči

Člověk si naskočí
a neví kam to jede
A žádné průvodčí
to říci nedovede

Je marný snažení
všech co dávají rady
Vy sami vážení
nevíte proč jste tady

Vždyť je to prostinké
jen pro chytrého arci
Dospělí dětinští
a dítká jsou dnes starci

Moudřej se nermoutí
a fiškus není šťoura
Jsme zkrátka na pouti
která se večer bourá

Posaď se do káči
než ti tam jinej vleze
Hloupej ať roztáčí
a chytrák ať se veze

České dějiny se na osudu Vratislava Blažka ukázaly nelitostně: přerušily dráhu Divadla satiry, kde začínal jako dramatik, znemožnily pokusy o český muzikál, který v něm našel svého nejnadanějšího libretistu, a předčasně zlomily autora samotného, shrnul s věcnou lapidárností Přemysl Rut. Přesto toho vyučený drogista, který nedokončil střední ani vysokou školu a nedožil se ani osmačtyřiceti let, stihl zejména na poli filmové scenáristiky

ky dost a dost – mimo jiné i scénář ke kultovní komedii režiséra Zdeňka Podskalského *Světáci*, jejíž divadelní verzi v MdB uvádíme. Nás ale tentokrát zajímá hlavně Blažek písňový textař (který má na kontě hity jako *Dáme si do bytu*, *Lékořice* nebo *Tu kytaru jsem koupil kvůli tobě*) a muzikálový libretista. Zejména scénáři k filmovým muzikálům *Starci na chmelu* (z těch je výše citovaná píseň) a *Dáma na kolejích* je totiž Blažek takřka zakladatelem českého book musicalu – hudebně-dramatického tvaru, ve kterém písňová čísla striktně vychází z příběhu a jednotliví myšlenky, která při všem Blažkově hravém vtipu má většinou silný morální náboj.

Navíc byl Blažek jedinečný satirik, který hlavně v písních pregnantním a formálně dokonalým tvarem dokázal vyjádřit mnohé paradoxní pravdy lidského údělu. Třeba princip totalitního státu v písni *Balet bystřích ok z divadelního muzikálu Šeherezáda*: *Dva tajné postaví k posteli, / než si král pokojně hajne. / Za nimi, aniž to věděli, / postaví zase dva tajné. / Ty čtyři podrobí doзору / dalších čtyř, aby byl klid. / K těm osmi pak šestnáct přidá / a tak fízl fízla hlídá / takže je radostno žít.*

Text: Jan Šotkovský, kresba: Jaroslav Milfajt

Nepřehlédněte

Změna titulu
pro Sezónní předplatné 2022/2023

Milí držitelé Sezónního abonmá,
v rámci předplatného jste si jako jedno z muzikálových představení uváděných na Hudební scéně zakoupili také inscenaci *Clarence Square* v režii Stanislava Moši. Přijměte touto cestou nyní oznámení, že tento původně avizovaný romantický muzikál byl nahrazen neméně silným a emotivním mystickým muzikálem **Velká ryba (Big Fish)**, jenž vychází z románu Daniela Wallace *Velká ryba: Román mytických rozměrů* z roku 1998 a z oceňovaného filmu Tima Burtona *Velká ryba* z roku 2003. I tuto muzikálovou podívanou s poutavou hudbou a vtipnými písňovými texty pro vás připraví režisér Stanislav Moša se svým realizačním týmem.

Díky této změně tedy získáváte jedinečnou příležitost zhlédnout kouzelný muzikál o příbězích, kterými určujeme svou identitu. O tom, jak je fantazie v lidském životě důležitá a že uvnitř okamžiků opravdové lásky můžeme žít navždy. O tom, že magii můžeme objevit i v neobyčejnějších chvílích našich životů.

Děkujeme za pochopení a přejeme příjemný zážitek!

V příštím čísle

- Dozvíte se, kdo získal diváckou Cenu Křídla
- Prostřednictvím fotografií si užijete premiéru muzikálu *Matilda*
- V rozhovoru se seznámíte s novým členem souboru Janem Valešem
- Představíme vám chystanou inscenaci *Pohled z mostu*
- Plakát Zuzany Holbeinové

Mediační partneři

RENGL

DOKOŘÁN

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

280. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 21. 12. 2022

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvíl

Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

Pam Valentine

TI DRUZÍ

režie Petr Gazdík

8., 17., 18. ledna a 24., 25. února

na Činoherní scéně

Alena Antalová, Ondřej Halámek, Svetlana Janotová, Petr Halberstadt

Koncert muzikálových písní – Brněnské Vánoce

26. listopadu na náměstí Svobody

